

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

TOY ANTPPE PIZ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΟΥ

αρώτος απ' τους κατοίκους του χωριού που είδε το φάντασμα, ήταν ένας μικρός μάγκας, ο γιός της Μαθουρίνας Σωμπούα.

Απ' τον καιρό που ο άντρας της είχε σκοτωθεί στον πόλεμο, η Μαθουρίνα είχε πουλήσει όλα της τα υπάρχοντα κι' είχε κατοικήσει σ' ένα έρημο χαμόσπιτο, κοντά στη γέφυρα του Πι, στη μέση του δρόμου που πάει απ' τ' Γκωμινέ στο Μπρέλ-Τουά.

Ο μικρός της γιός — που βοηθούσε συνήθως τον έφημερο του χωριού — γρούζε ένα βράδυ στο σπίτι άρκετα άργα, γιατί είχε συνωδέσει τον πατέρα που είχε πάει να μεταλάβει κάποιον έτοιμο θάνατο.

Περπατούσε γρηγορα-γρηγορα και βιαστικά. Ο δρόμος τον περνούσε απ' το σταυροδρόμι του Φεγιέ κι' ήξερε καλά ότι δεν ήταν φρονιμα να χαμοεργάι κανείς τη νύχτα στο μέρος εκείνο. Όλοι οι χωριάτες των περιχώρων το θεωρούσαν στοιχειωμένο...

Πέρα μακριά, έβλεπο απ' το μετερό καμια-νιά του Λορενάν, ή τελευταίες άχτίδες του ήλιου έβγαλαν τ' σύννεφα κατακόκκινα. Τά λίγα χαρ-ζιτικά δέντρα που φτάνοναν στο σταυροδρόμι, έβριοναν τις μαύρες σι-λομέντες τους μπροστά στον ζώστερο ουρανό. Η πέτρας που κολούσαν

ζιτικά δέντρα που φτάνοναν στο σταυροδρόμι, έβριοναν τις μαύρες σι-λομέντες τους μπροστά στον ζώστερο ουρανό. Η πέτρας που κολούσαν

Κάμπουσα κοράκια λετούσαν προς τ'ο γειτονικό διάσε, κρούζοντας ά-παισια και λυπητερά. Στην άκρη του σταυροδρομιού ήταν στημένο, άπως πάντα, οι τρεις πέτρινοι σταυροί, ή φερισμένοι στην Άγια Τριάδα.

Ο μικρός μάγκας έτοιμαζόταν να σταυροκοπηθεί, όταν ξαφνικά είδε κάτι που του πάγωσε τ'ο αίμα στις φλέβες. Στη μέση του δρόμου στε-κόταν ακίνητος ένας ψηλός κι' αδύ-νατος μαύρος άνθρωπος, μ' ένα γέ-νιο που του σκέπαζε τ'ο στήθος, και με μαλλιά μακροά κι' άκατάστατα! Σ' όλη την περιφέρεια δεν ύπήρχε ούτε ένας άνθρωπος έτσι ψηλός, μαύρος και με γένεια. Έπαύειτο λοιπόν, χωρίς άλλο, για ένα φάν-τασμα!...

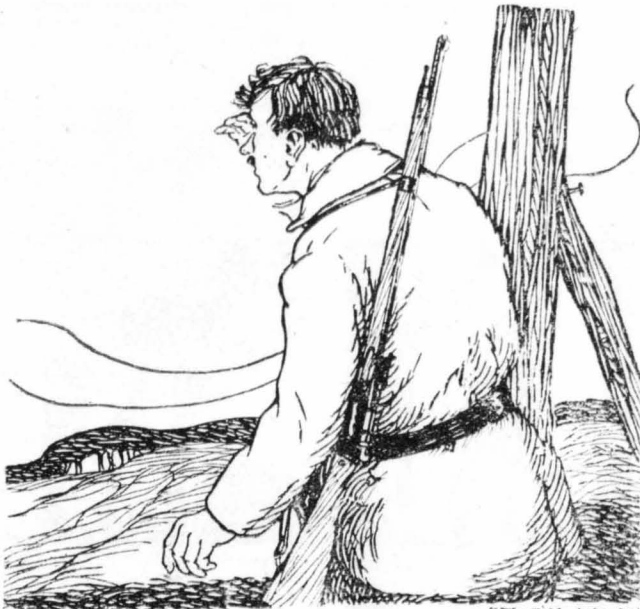
Μισοπεθαμένος ο μικρός απ' τ'ον τρόβο του, είδε τ'ο φάντασμα να δια-σχίζει τ'ον δρόμο, να γονατίζει λίγες στιγμές μπροστά στους τρεις σταυ-ρούς κι' έπειτα να χάνεται ανάμεσα στα κοντινά δέντρα. Η κινήσεις του όλες ήταν αβρόδους. Αυτό γίνεται άλλωστε με όλα τ'α φαντάσματα! Γινατρούν, χωρίς κανένα έρωθο, άκόμα κι' άπάνω στα κατασάραγα!

Όταν ή Μαθουρίνα διηγήθηκε την άλλη μέρα ότι ο γιός της είχε ιδεί ένα φάντασμα κι' ότι είχε φτάσει στο σπίτι λαχανιασμένος και καταματομένος — γιατί είχε σκοντάψει πολλές φορές ενώ έτρεχε κι' είχε πέσει έπάνω στις ματερές πέτρες — δλο τ'ο χωριό τρομοκρατήθηκε. Κάθε βράδυ κλειδονόντου-σαν όλοι στα σπίτια τους. Οι γέροι ξαναθυμήθηκαν παλιές ιστορίες για βρωκόλακες, καλλικαντζάρους και νεράιδες...

Ο μόνος που δεν πίστευε σ' όλ' αυτά, ήταν ο Φρανσέν. Απ' τ'ον καιρό που είχε γρούσει απ' τ'ον πόλεμο, ο μαντρόγαλος αυτός κοούδι-νε τα λάινα και δεν φοβόταν τίποτε.

Στ'ο μικρό πανδοχείο του Κρουά ντ' Έταλονάρ, άπου σήναζε, φη-ναζε κάθε μέρα, χιπιόνταξ τ'ο χειρ τ'ον πάνο στο τραπέζι: — Άν τ'ον άπαντήσω εγώ τ'ον βρωκόλακα σας, θά τ'ο στείλω λιγα σάκια στα ψαχνά!... Και χωρίς νάχω μάλιστα άδεια κληροσύη!... Όσοι τ'ον άκουγαν, κοινούσαν δίσπιστα τ'ο κεφάλι τους. Αυτός ο Φρανσέν ήταν πάντα φαναφρόνος, κι' απ' όσα έλεγε, ήταν μόνο αλή-θεια ότι κληρούσε χωρίς άδεια.

Στ'ο διάστημα αυτό, ο μικρός Σωμπούα ήταν στο κρεβάτι, άρρω-στος από δυνατό πυρετό. Η μητέρα του άνησιούσε πολύ κι' όμως δεν άποφάσισε άκόμα να προσκαλέση τ'ον γιατρό, τ'ον άπληστο εκείνο άνθρωπο που ήθελε να πληρωθί τόσες φορές για ένα δίπλωμα, τ'ο ό-ποιο είχε πληρώσει μιά μονάχα φορά!...

Ένα βράδυ ο Φρανσέν άποφάσισε να ξεδιαλύνη τ'ο μυστήριο του σταυροδρομιού...

Σαιν-Μεν. Περπατούσε άργά, μα όταν έφτασε στο σταυροδρόμι του Φεγιέ, άρχισε να τραγουδά για νά πάρη κουράγιο. Ομιήθηκε τ'ο φάν-τασμα και τ'ο κόπηξαν τ'α ήματα.

Και να σέ λίγο, πλίν κάνει καμιά τριανταριά βήματα, άντίφρασε ξαφνικά μπροστά του τ'ο φάντασμα, τ'ο ήδιο φάντασμα που είχε ιδεί κι' ο μικρός Σωμπούα, με τ'α γένεια και τ'α μακροά μαλλιά. Ο Γκα-μορελ, που ήταν λίγο πιωμένος, ξεμύθισε άμέσως. Έκανε τ'ον σταυρό του και μουρμούρισε μερικά «Πάτερ ήμών...».

Τ'ο φάντασμα τ'ον είχε ιδεί κι' εκείνο. — Λέγε καμιά προσευχή για μένα! τ'ου ψιθύρισε πλησιάζοντας. Και χάθηκε μέσα στα δέντρα...

Τ'ο μόνο σπίτι που βρισκόταν κοντά στο σταυροδρόμι του Φεγιέ, ή-ταν τ'ης χήρας Προντέ. Όλοι οι χωριάτες λοιπόν συμφώνησαν ότι τ'ο φάντασμα θά ήταν, χωρίς άλλο, τ'ου μακαριτή του άντρός της, που είχε χαθεί — είχε σκοτωθεί, άπως πίστευαν όλοι — στον πόλεμο.

Η χήρα μάλιστα έκανε κι' ένα νημύσσυνο για τ'ην άνάτασι της φριζής του Προντέ, κι' όλοι τ'ην έπαινεσαν για τ'αυτό. Ένα βράδυ με πανσέληνο, ο Φρανσέν άποφάσισε να ξεδιαλύνη τ'ο μυστήριο του σταυροδρομιού. Πήρε τ'ο τσιφτερι του, τ'ο κρέμασε στον όμο και πήγε και κούφτηκε άνάμεσα στους ψηλούς θάμνους, άντικρυ απ' τ'ο σπίτι τ'ης χήρας.

Θά είχε ένα τέταρτο που ήταν κρυμμένος, όταν ξαφνικά τ'ο έξα-σκημένο αυτί του άκουσε ένα έλαφρό περπάτημα και σέ λίγο διέ-κρινε μιά σιλουέτα ψηλόληνη, τ'ην ήλια που είχαν ιδεί ο γιός της Μαθουρίνας κι' ο Γκαμορελ.

Δεν πίστευε σε τίποτα ο Φραν-σέν, ούτε στο Θεό, ούτε στο διά-βολο! Είχε περάσει απ' τ'η φωτιά του πολέμου, κι' από χιλίες-δυό άλ-λες περιπέτειες. Κι' όμως στην περίπτωση αυτή έννοιωσε τ'α πόδια του να κόβονται και να λυγίζουν. Μιά άνατριγύλα πέρασε σ' όλο τ'ο τ'ο κορμί. Ωστόσο, έκανε κουρά-γιο και πετάχτηκε μέσ' απ' τ'ους θάμνους, σφιγγοντας πάντα τ'ο δ-πιο του στα χέρια.

Τ'ο φάντασμα σταμάτησε μόλις τ'ον είδε. — Λέγε καμιά προσευχή για μένα!... τ'ου είπε με φρονή υπό-κωχη, κι' έκανε να τ'οράβηξη τ'ον δρόμο του.

— Δεν μ' άρέσκον έμένα αυτ'α τ'α στείλα! φώναξε ο Φρανσέν. Νά ή δική μου ή προσευχή!... Και σηματούνοντας τ'ο φάντασμα, προσβόλησε...

Η μαύρη σιλουέτα λύγισε δε-ξιά-αριστερά και σφαιράστηκε κάτω, βγάζοντας μιά κοραγή παρακα-κή. Ο Φρανσέν έτρεξε άμέσως κοντά στον πληγωμένο και στο φως του φεγγαριού τ'ον γνώρισε στη στιγμή.

— Ω, Θεέ μου! φώναξε. Έστ' είσαι, Προντέ! — Ναι, διάβολε, ψιθύρισε ο πλη-γωμένος. Εγώ είμαι, ο Προντέ.

— Δεν είχες λοιπόν σκοτωθεί; — Όχι... Αυτή τ'η στιγμή διουξ μου φαίνεται ότι τ'ην έχω άσχημα. Ο Φρανσέν άνασώκωσε τ'ον παλιό του συνάδελφο και φίλο του και τ'ον τράβηξε κοντά σ' ένα από τ'ους σταυρούς του σταυροδρομιού. Τ'ον άκούμησε εκεί και τ'ον άνοιξε τ'ο ποικάμισο στο λαιμό, για να μπροσέη ν' άναπνεύση πιο έλεύθερα.

— Μά τί είχες γίνει τ'όσο καιρό; τ'ον ρώτησε. Ο πληγωμένος άρραψε τ'α χέρια του στο ματωμένο του στήθος, και τ'α μάτια του άρχισαν να σβύνουν... — Τ'ο 1916, άπάντησε με κόπο, με κήρυξαν χαμένο. Άλλά δεν εί-χα σκοτωθεί: Είχα μονάχα λιποτακτήσει! Άπό τότε ήθελα έδω, άπου έμένα δη τ'ην ημέρα κρυμμένος και τ'η νύχτα δούζευα στο χωράφι μου. Μόνο ή γυναίκα μου ήξερε τ'ο μυστικό μου...

— Που νά τ'α έξω όλ' αυτά, διάβολε, που νά τ'α έξω!... Έκον-ξε άπελπισμένα ο Φρανσέν... Τί σοφ κατέβηκε να κάνης τ'ο φάντα-σμα;... Προντέ! Έ, Προντέ!... Πειθαίνεις με τ'α σωστά σου;... Κοιράγιο, φίλε μου...

Άλλά ο Προντέ δεν άπαντούσε πια!... Τ'α μάτια του σφάλισαν κι' ένας ματωμένος άφρός τ'οράβαλε στα χείλη του. Ο Φρανσέν έροίξε μιά γοργή και φοβισμένη ματιά γύρω του κι' έπειτα χάθηκε μέσα στους θάμνους, άφίνοντας τ'ο πτώμα του Προντέ κάτω απ' τ'ους τρεις σταυρούς. Τ'ο σταυροδρόμι ξαναβιήστηκε τ'ώρα στην πρώτη του ήσυχία. Τ'ο φάντασμα είχε... πεθάνει!...

Και μονάχα τ'ο φεγγάρι άριμνίξε στ'ον ουρανό φαινετό κι' όλόλαμπρο.

Πέρασαν από τότε άρκετοί μήνες. Μιά μέρα, ο παπουτσιής Ζάν Γκαμορελ γιουνούσε κατά τις ένγηνά τ'ο βράδυ απ' τ'ο πανηγύρι του